

РЕШЕНИЕ

№ 25001

гр. София, 22.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 29 състав, в
публично заседание на 28.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: София Тодорова

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **3026** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 28, ал. 1 от Закона за хазарта (ЗХ).

Образувано е по жалба на „Буш инвест“ ЕООД против решение № [ЕГН]/27.02.2026 г. на изпълнителния директор на Национална агенция за приходите (НАП), с което е оставено без уважение заявление с вх. № 55-30-5811/12.02.2026 г. по регистъра на НАП, за възстановяване на преведена по сметка на НАП държавна такса по чл. 30, ал. 6 от Закона за хазарта, изчислена съобразно § 22, ал. 1 от Преходните и Заключителните разпоредби (ПЗР) към Закона за държавния бюджет на Република България за 2024 г., (обн. ДВ, бр. 106 от 2023 г., в сила от 01.01.2024 г.) в размер на 20 451. 68 евро/40 000 лева, за игрална зала с адрес: [населено място], [улица], подадено от "Буш инвест" ЕООД.

Жалбоподателят поддържа, че оспореното решение е незаконосъобразно, тъй като противоречи на материалния закон и целта на закона. При безспорна фактическа обстановка – за предсрочно прекратяване на лиценза по искане на организатора на хазартни игри, поддържа, че се преустановява и дейността от НАП за поддържане на този лиценз, респ. отпада задължението за заплащане на таксата по чл. 30, ал. 6 ЗХ, за периода след неговото предсрочно прекратяване. В случая, след прекратяването, отпада основаниято, на което таксата е платена за оставащия период, поради което подлежи на възстановяване. Поддържа, че правните норми, на които се позовава административният орган в оспорения акт са неотносими по отношение на искането за възстановяване на недължимо платената сума. Прави искане за отмяна на решението. Претендира разноски.

Ответникът – изпълнителният директор на Националната агенция за приходите, чрез

пълномощника гл. юрк. В., поддържа, че жалбата е неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за размера на адвокатското възнаграждение.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира следното:

Фактическата обстановка не е спорна и се установява от събраните по делото писмени доказателства:

С решение № 000030-8108/28.09.2023 г. на изпълнителния директор на НАП, е издаден лиценз по чл. 17, ал. 1 от ЗХ на „Буш инвест“ ЕООД за организиране на хазартни игри с игрални автомати за срок от 5 години за игрална зала с адрес: [населено място], обл. М., [улица].

Безспорно е и че с платежно нареждане от 27.02.2024 г. „Буш инвест“ ЕООД е заплатило такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ в размер на 71 250 лева, която представлява държавна такса за поддържане на лиценза съгласно решение № 000030-8108/28.09.2023 г. Тези обстоятелства се установяват и от доклад № 000030-1981/25.02.2026 г. на началник отдел „Лицензионно производство“, Дирекция „Надзор върху хазарта и хазартните дейности“ към ЦУ на НАП.

С решение № 000030-697/21.01.2026 г. на изпълнителния директор на НАП, лицензът на „Буш инвест“ ЕООД е предсрочно прекратен на основание чл. 35, ал. 1, т. 4 от ЗХ – по искане на дружеството.

С искане за прихващане и възстановяване с вх. № 55-30-5811/12.02.2026 г. жалбоподателят е поискал да бъде извършено възстановяване на сумата от 20 451.68 евро или 40 000 лева. Искането е мотивирано с внасянето на такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ в размер на 71 250 лева, изчислена съгласно правилата на § 22 от ПЗР към ЗДБ на Република България за 2024 г., а именно: за 57 месеца, считано от 01.01.2024 г. до 13.10.2028 г. за издадения лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала с адрес: [населено място], [улица]. С решение № 000030-697/21.01.2026 г. този лиценз е предсрочно прекратен, поради което се претендира за възстановяване сумата от 40 000 лева или 20 451.68 евро, представляваща таксата за поддържане на лиценз изчислена за периода след неговото предсрочно прекратяване, до крайния срок, а именно за 32 месеца (32 x 1250 лв.).

Искането е разпределено за проучване от отдел „Лицензионно производство“, Дирекция „Надзор върху хазарта и хазартните дейности“, като е изготвен доклад № 000030-1981/25.02.2026 г. Въз основа на него е издадено оспореното в настоящото производство решение № [ЕГН]/27.02.2026 г., с което е оставено без уважение заявлението на „Буш инвест“ ЕООД за възстановяване на преведената по сметка на НАП държавна такса по чл. 30, ал. 6 от Закона за хазарта. За да стигне до заключение за неоснователност на искането, административният орган е приел, че при деклариране на таксите на организаторите на хазартни игри е предоставена възможността сами да определят размера на дължимите от тях такси по формулата, указана в ал. 3 на § 22 от ПЗР на ЗДБРБ за 2024 г. при условията и по реда на чл. 92 от ЗХ, като базата за изчисляването е в зависимост от следните компоненти: размера на вече платената такса преди влизането на закона в сила; общия брой месеци от срока на действие на издадения лиценз; оставащия брой месеци от действието на лиценза след 01.01.2024 г. Посочено е, че изрично нормата на § 22 от ПЗР на ЗДБРБ за 2024 г. указва, че организаторите на хазартни игри с игрални автомати с лицензи, преди 01.01.2024 г., дължат таксата по чл. 30, ал. 6 от ЗХ, изчислена по съответната формула. След заплащането на дължимата държавна такса за поддържане на лиценз, организаторът на хазартни игри може да осъществява дейност за целия срок на издадения лиценз. Поради липсата на изрична законова регламентация, изпълнителният директор на НАП е приел, че не съществува възможност за възстановяване частично на заплатената дължима сума, изчислена по формулата в § 22 от ПЗР на ЗДБРБ за 2024 г. при условие, че лицензът е прекратен предсрочно по искане на

организатора на хазартни изгри.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в законоустановения срок срещу подлежащ на оспорване административен акт.

Разгледана по същество, жалбата е основателна по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл. 28, ал. 1 и 2 ЗХ, решенията на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите се обжалват относно тяхната законосъобразност пред Административния съд – С.-град, в 14-дневен срок от съобщаването им, като жалбите се разглеждат по реда на АПК.

Изхождайки от правомощията си по чл. 146 АПК съдът при преценка законосъобразността на административния акт проверява дали е издаден от компетентен орган (т. 1), дали е в законоустановената форма (т. 2), допуснато ли е съществено нарушение на административнопроизводствените правила при издаването му (т. 3), налице ли е противоречие на административния акт с материалноправните разпоредби (т. 4) и съответства ли на целта на закона (т. 5), като съдът не е ограничен от посочените от оспорващия основания, а проверява всички основания по чл. 146 АПК.

По аргумент от чл. 142, ал. 1 АПК съответствието на оспорения акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му.

Съгласно чл. 16 от ЗХ, държавният надзор в областта на хазарта и свързаните с хазарт дейности се осъществява от изпълнителния директор на Националната агенция за приходите. В случая изпълнителният директор на НАП се е произнесъл с изричен акт по искане на лице, което е притежавало лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати и твърди, че има вземане към НАП, което е възникнало именно по повод този лиценз и предсрочното му прекратяване. С акта си изпълнителният директор на НАП е упражнил общата си компетентност в областта на хазарта и се е произнесъл по отправено до него искане, което е намерил за неоснователно. Предвид изложеното административният акт е издаден от компетентен орган, поради което не са налице основанията по чл. 146, т. 1 АПК.

В оспорения акт са посочени фактическите и правни основания мотивирали органа да го издаде и съдържа ясна разпоредителна част, поради което съдът приема, че са спазени законоустановените изисквания за форма и мотивираност. Не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, засегнали правото на защита на жалбоподателя. Изложеното сочи, че не са налице и основанията по чл. 146, т. 2 и т. 3 АПК.

Актът обаче, противоречи на относимите материалноправни разпоредби.

Спорна по делото е дължимостта на държавната такса по чл. 30, ал. 6 ЗХ, която норма гласи, че за поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 75 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 150 000 лв., когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители. За поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 10 години се събира еднократна държавна такса в размер на 150 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 300 000 лв., когато игрите са организирани в населени места над 500 000 жители.

На жалбоподателя „Буш инвест“ ЕООД с цитираното по-горе решение № 000030-8108/28.09.2023 г. на изпълнителния директор на НАП е издаден лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати, за срок от 5 години, в игрална зала с адрес: гр. В., [улица], със срок на действие на лиценза до 13.10.2028 г. В решението е посочено, че дължимите държавни такси за издаване и поддържане на лиценза са в размер на 7 500 лева – държавна такса по чл. 30, ал. 1 от

ЗХ (т. 1). Еднократната държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ за поддържане на лиценз за игри с игрални автомати е въведена с изменението на разпоредбата (ДВ, бр. 108 от 2023 г., в сила от 1.01.2024 г.) и е изчислена от дружеството съобразно формулата по § 22 от ПЗР на ЗДБРБ за 2024 г. до изтичане на срока на лиценза в размер на 71 250 лева. В изпълнение на законовото изискване „Буш инвест“ ЕООД е внесло посочената сума с платежно нареждане от 27.02.2024 г.

Лицензът обаче, е прекратен с решение на изпълнителния директор на НАП което не е спорно, че се е стабилизирало като административен акт, тъй като е влязло в сила. Съдът намира, че с прекратяването на лиценза за игри с игрални автомати, отпада занапред и основаниято, на което се дължи таксата по чл. 30, ал. 6 ЗХ. Този извод се обуславя от изричния текст на разпоредбата, съгласно който таксата се дължи "за поддържане на лиценз", т. е. задължението за заплащането ѝ е докато лицензът е активен. С прекратяването му, отпада занапред и задължението за плащането на таксата по чл. 30, ал. 6 ЗХ, тъй като и за изпълнителния директор на НАП като орган осъществяващ държавния надзор в областта на хазарта, отпада задължението за изпълнение на дейностите по поддържане на лиценза. Аргумент за такъв извод може да се изведе и от нормата на § 22, ал. 1 ПЗР ЗДБ за 2024 г. (отм.), която изрично обвързва размера на таксата по чл. 30, ал. 6 ЗХ, с оставащия срок на действие на лицензите за организиране на хазартни игри с игрални автомати.

Задължението да се плати държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ зависи от волята на правния субект да извършва определена дейност – а именно да поддържа лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати за определен срок. С отпадане на волята на субекта да поддържа лиценза за целия период и с влизане в сила на решение за предсрочно прекратяване на лиценза, отпада и задължението му за остатъка от периода до края на първоначално определения срок да заплати държавна такса.

След предсрочното прекратяване на лиценза по волята на субекта отпада насрещната престация, съответно заплатената държавна такса за периода след прекратяването на лиценза се явява недължимо платена. За месеците след предсрочното прекратяване на лиценза държавната такса се явява недължимо платена по смисъла на чл. 4б ЗДТ и подлежи на възстановяване. Липсата на специално уредена процедура за разглеждане на искането в ЗХ не обосновава извод за невъзможност да се върне недължимо внесена държавна такса.

Не може да намери приложение по аналогия уредбата за платените държавни такси за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи, тъй като за тези такси, изрично е предвидено в чл. 30, ал. 2 ЗХ, че не подлежат на възстановяване. Т. е. изключение за таксите по чл. 30, ал. 6 ЗХ няма, от което е видна и волята на законодателя, че за разлика от таксите по чл. 30, ал. 2 ЗХ, дължимостта на таксите за поддържане на лиценз за игри с игрални автомати, е само докато лицензът е активен. При липса на изрична законова уредба, следва приложението на общия принцип за неоснователно обогатяване, обективизиран и в разпоредбата на чл. 4б от Закон за държавните такси (ЗДТ), съгласно който недължимо платените такси (в това число и при отпаднало основание, какъвто е настоящият случай) следва да се върнат по искане на заинтересована страна.

По тези съображения съдът приема, че след прекратяване на лиценза на жалбоподателя с решение № 000030-697/21.01.2026 г., таксата по чл. 30, ал. 6 ЗХ за остатъка от 5-годишния срок, е недължимо платена и следва да бъде възстановена на жалбоподателя, на основание чл. 4б ЗДТ. Следва да се отбележи, че е безпротиворечива практиката на Върховния административен съд, обективирана и в решение № 8135 от 24.07.2025 г. по адм. дело № 4239/2025 г., решение № 6105 от 06.06.2025 г. по адм. дело № 2423/2024 г., решение № 5130 от 19.05.2025 г. по адм. дело № 3589/2025 г., решение № 3779 от 03.04.2026 г. по адм. дело № 11639/2025 г. и др. В посочените

съдебни актове е отразено, че компетентен да се произнесе по искането за възстановяване на недължимо платена държавна такса по чл. 30, ал. 6 от ЗХ е административният орган по чл. 17, ал. 1 от ЗХ. Това е изпълнителният директор на НАП, който е оправомощен да прецени дали таксата за издаване и поддържане на лицензи за игри с игрални автомати, за която ЗХ не предвижда специален ред за възстановяване, е дължимо внесена, като за целта издаде индивидуален административен акт по чл. 21, ал. 1 от АПК. Разпоредбата на чл. 92, ал. 4 от ЗХ регламентира, че недължимо платени или събрани суми по ал. 1-3 (такси по чл. 30, ал. 3 и ал. 4 от ЗХ, годишни такси за социално отговорно поведение, глоби и лихви) и подлежащи на възстановяване, се прихващат или възстановяват по реда на ДОПК. Следователно, редът по ДОПК не е приложим към таксите по чл. 30, ал. 5 и ал. 6 от ЗХ (какъвто е настоящият случай), таксата не е данъчно вземане по смисъла на ДОПК, а държавна такса, за която са приложими общите правила на ЗДТ, с оглед на което органът следва да се произнесе по общия административнопроцесуален ред с акт по чл. 21, ал. 1 АПК. Размерът на таксата по чл. 30, ал. 6 ЗХ е еднократно вносим и определяем по реда на § 22 от ПЗР към ЗДБ 2024 г. и е пропорционален на оставащите месеци до края на лиценза. Т. е. за месеците след предсрочното прекратяване на лиценза държавната такса се явява недължимо платена по смисъла на чл. 4б ЗДТ и подлежи на възстановяване. Липсата на специално уредена процедура за разглеждане на искането в ЗХ не обосновава направения от административния орган извод за невъзможност да се върне недължимо внесена държавна такса. Изложеното сочи, че при издаване на административния акт, изпълнителният директор на НАП е нарушил материалния закон, което представлява основание за отмяната му по чл. 146, т. 4 АПК.

В тази връзка заявлението на „Буш инвест“ ЕООД за възстановяване на недължимата държавна такса е основателно. Като е достигнал до обратния извод ответникът е постановил незаконосъобразен акт, който следва да бъде отменен, а преписката изпратена на административния орган за ново произнасяне в съответствие с указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на съдебния акт.

При този изход на делото, право на разноски има жалбоподателят на основание чл. 143, ал. 1 АПК, като следва да му се присъди сумата от общо 1 994.03 евро, от които 25.56 евро – държавна такса и 1968.47 евро (превалутирани 3850 лева) – платено адвокатско възнаграждение, съгласно приложения договор за правна защита и съдействие от 06.04.2026 г. и представено преводно нареждане. Неоснователно е възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение, тъй като делото е с материален интерес и платената от дружеството сума за процесуално представителство съответства на минималното възнаграждение по чл. 7, ал. 2, т. 4 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за възнагражденията за адвокатска работа.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, чл. 173, ал. 2, чл. 174 и чл. 143, ал. 1 АПК, Административен съд - София-град, Второ отделение, 29 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № [ЕГН]/27.02.2026 г. на изпълнителния директор на Национална агенция за приходите, с което е оставено без уважение заявление с вх. № 55-30-5811/12.02.2026 г. по регистъра на НАП, за възстановяване на преведена по сметка на НАП държавна такса по чл. 30, ал. 6 от Закона за хазарта, изчислена съобразно § 22, ал. 1 от Преходните и Заключителните разпоредби към Закона за държавния бюджет на Република България за 2024 г., (обн. ДВ, бр. 106 от 2023 г., в сила от 01.01.2024 г.) в размер на 20 451. 68 евро/40 000 лева, за игрална зала с адрес: [населено място], [улица], подадено от "Буш инвест" ЕООД.

ИЗПРАЩА делото като преписка на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите за

ново произнасяне по заявление с вх. № 55-30-5811/12.02.2026 г., подадено от "Буш инвест" ЕООД, в 14-дневен срок от влизане в сила на настоящото решение при съобразяване с дадените в мотивите му указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Национална агенция по приходите с адрес [населено място], [улица] да заплати на "Буш инвест" ЕООД с ЕИК[ЕИК] и седалище и адрес на управление [населено място], [улица], вх. В, сумата от 1994.03 евро (хиляда деветстотин деветдесет и четири евро и три евроцента), представляваща съдебни разноси.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Съдия: